

רשימות חוברת קח

בס"ד.

פתח דבר

לקראת ש"ק פרשת ראה, הננו מוציאים לאור מאוצר רשימותיו של כ"ק אדמו"ר זי"ע שרשם לעצמו — המשך הרשימה דב' ניסן תרצ"ז, פאריז, בענין "המשכן וחנוכת המשכן" (ד).

לתועלת הלומדים, למען ירוץ בו הקורא, הנה, לאחר העתקת הרשימה בלשון אדמו"ר בעצמו בכתי"ק, בא גם פיענוח ותיבות-קישור המשולבים בין דברי הרב, וכן ציוני מראי מקומות הבאים בשוה"ג, שנערכו ע"י המו"ל, בדרך אפשר ועל אחריותם בלבד, ובפרט שעמקו וכו' דברי רבינו, כנודע.

מערכת „אוצר החסידים“

עש"ק פ' ראה, ה'תשנ"ז

ברוקלין, נ.י.

והנה בחצר היו נמצאים הכיור ומזבח העולה. כי בבוא האדם מן רה"ר לרה"י מן עסקיו לעבודת ד' הנה א"א שלא ידבק בו אבק וטיט. וכנראה בחוש שאינו דומה בשעת עסקו במו"מ לאח"כ. ועייג"כ סש"ב פ"ח ולכן צריך הגוף וכו' אא"כ מי שלא נהנה מעוה"ז כל ימיו כרה"ק [ובכ"ז מת בחולי מעים עיין כתובות קג: ושבת קיח: תוד"ה רובם ויומא ד:] ולכן קודם כל צריך לרחוץ ידיו ורגליו.

והנה גם בעוה"ז הכל תלוי באופן ההשתמשות בדברים המותרים. כי הדבר מצ"ע יכול להיות קדושה ממש ואדרבא עוד יעלה את האדם. דוגמא לדבר אכילת הצדיק שהיא רק לשובע נפשו ואין בה פסולת וכאכילת שבת שאין פרש כלל (תו"א ד"ה יגלה לן וד"ה ויאמר משה אכלוהו) וזהו שנרמז שהכיור נעשה ממראות הצובאות. שבכלל הנשמה והגוף חומר וצורה נמשלו לזו"ן. ובפרט כלל התאות נרמזו בתאות המשגל. והראו שבמשכן בד"א של הק' הנה לא רק שזה גופא קדוש (יעוין תו"א מג"א ד"ה ומרדכי) אלא שע"י רחצו מאויר העולם.

מזבח שחיטת נה"ב. שור כבש או עז. ג' מדריגות (עי' קונ' התפלה ביאורם) אין ושחט אלא ומשך (חולין ל:) מרה"ר לרה"י יחידו של עולם. זריקת הדם והחלב. החמימות והתענוג רק לד' (עי' תו"א ד"ה בכ"ה בכסלו ובאוה"ת שם) ולזה צריך ב' תנאים הפכים כי מזבח העולה הי' מנחשת מבחוץ מצח נחושה להיות חזק. קשה עורף למעליותא. אל יבוש מפני המלעיגים וכה"ג, אבל תוכו מלא אדמה. כי נבוב לוחות. ונפשי כעפר.

אח"כ אה"מ וכו' שולחן מנורה ומזבח הזהב. י"ל מוחין. שולחן בינה ולכן בצפון מנורה בדרום אור חכ'. מזבח הזהב שלא הקריבו עליו אלא קטרת דעת או כתר (ולכן קטרת מעשרת — יומא כו. — כי העשיר דא עמודא דאמצ' שהוא דוקא עולה בפני' הכתר למע' מהגבלות. ולכן המזבח בין השולחן והמנורה.

ובכלל הוא מוחין שזהו עיקר נפה"א משא"כ נפה"ב עיקרה מדות. ואח"כ קה"ק י' על י' על י'. יחידה ליחדך באו"ר עומק. וסה"כ הוא אלף במעוקב אַלף וְאַלף כללות הכל.

ושם ארון כפורת וכרובים, כי א"א לבוא לכ"ז כ"א ע"י התורה. ופני' התורה דוקא שנק' עץ החיים משא"כ בגליא שאפ"ל לא זכה נעשית

(יומא עב:) וכמו שבלוחות לא הי' בהם אחורים כ"א פנים. וע"י פני' התורה נראה זה גם בגליא (קונ' ע"ח באריכות) כי ס"ת ג"כ מונח בארון (ב"ב יד.). ולכ"ז צריך סיעתא דשמיא כי אינו ענין שכלי ורק שנתלבש בשכל ולכן ארז"ל אדוד וד' עמו ולכן דוקא הלכה כמותו (סנה' צג:) והלכה כב"ה מפני שנוחין ועלובין (עירובין יג:) אף שב"ש מחדדי טפי (יבמות יד.) משא"כ בבניה הרי או"א דברי א' חיים ( ) וזהו כפרת המקיף על הארון לוחות וס"ת. וממנו הכרובים יחוד ק' וישראל. שע"י התורה עולים לשרשם עד שסוככים על הכפרת והארן.

ובבוא האדם מהשוק ועסקיו הרי כל מה שעשה אינו צריך להיות אלא נדבק מבחון שיכול לשטפו ולרחצו ע"י מי התשובה וכדאיתא ת"י (פקודי מ' ז') — יעוג"כ נח ד"ה מים רבים — ואח"כ שהי' בלא לב ולב כי הדם והחלב אינו שייך אלא לד'. ואח"כ עבודת הבירורים שאפשר בב' אופנים: בעל עסק שולחן. יושב אהל מנורה. ומזבח הזהב באמצע תכון תפלתי קטרת לפניך. חד קטירא תפלה חבור שהוא הקדמה לב' האופנים וכנ"ל שאסור לאכול קודם התפלה ואמר אבא בנימין שתהא תפלתי סמוך למטתי ואח"כ תורתו (ברכות ה: עיי"ש ברש"י ותוס' ובלקו"ת)

ותכלית הכל אליך ד' נפשי אשא. יחוד ק' ושכינתי' (סש"ב פמ"א באריכות) היחוד בשרשו שזהו ע"י פני' התורה קה"ק לוחות כנ"ל.

ט. והנה, בחצר היו נמצאים הכיור ומזבח העולה.

והענין בזה — שבתחילת הכניסה לחצר המשכן, צריך לרחוץ ידיו ורגליו מן הכיור (ולאח"ז בא למזבח העולה, כדלקמן סי"א), כ¹⁰⁵:

בבוא האדם מן רשות הרבים לרשות היחיד, היינו, מן עסקיו לעבודת ד', הנה אי אפשר שלא ידבק בו אבק וטיט. וכנראה בחוש שאינו דומה מעמדו ומצבו בשעת עסקו במשא ומתן למעמדו ומצבו אח"כ.

ועיין ג"כ שש"ב פ"ח: "ולכן צריך הגוף וכו' לנקותו ולטהרו מטומאתו שקיבל בהנאת עוה"ז ותענוגיו כו' אא"כ מי שלא נהנה מעוה"ז כל ימיו כרבינו הקדוש" [ובכל זאת, אפילו רבינו הקדוש שלא נהנה מעוה"ז כל ימיו, מת בחולי מעים כדי למרק אכילה ושתי' שבמעיו — עיין כתובות קג, ב ושבת קיח, ב תוד"ה רובם ויומא ד, ב¹⁰⁶]. ומזה מובן שבהיותו ברה"ר, בעניני עוה"ז, אי-אפשר שלא ידבק בו אבק וטיט כו'.

ולכן, בבואו מרה"ר לרה"י, מעסקיו לעבודת ה', שזהו"ע הכניסה לחצר המשכן — הנה קודם כל צריך לרחוץ ידיו ורגליו.

י. ויש להוסיף בביאור ענינו של הכיור שבו צריך לרחוץ ידיו ורגליו מהאבק וטיט שנדבק בו בהיותו ברה"ר — שנעשה ממראות הצובאות:

דהנה, גם כאשר עוסק בעניני עוה"ז שאי אפשר שלא ידבק בו אבק וטיט — הכל תלוי באופן ההשתמשות בדברים המותרים, כן, הדבר הגשמי מצד עצמו, יכול להיות קדושה ממש, ואדרבא עוד יעלה את האדם — אם רק יהי' אופן ההשתמשות כדבעי.

דוגמא לדבר — אכילת הצדיק, שהיא רק לשובע נפשו¹⁰⁷, ואין

(105) בהבא לקמן — ראה גם לקוטי לוי"צ הנ"ל ע' שז ואילך.

(106) בכתובות שם: "כשחלה רבי נכנס ר' חייא אצלו ומצאו בוכה, אמר לו רבי מפני מה אתה בוכה, והתניא וכו' מת מחולי מעיים סימן יפה לו, מפני שרובם של צדיקים מיתתן בחולי מעים". ובשבת שם: "רובם של צדיקים מתים בחולי מעים", ובתוס': "ר"י אומר כי יש במדרש למרק אכילה מן המעיים להיות נקיים וטהורים כמלאכי השרת". וביומא שם: "ויקרא אל משה . . לא בא הכתוב אלא למרק אכילה ושתי' שבמעיו לשומו כמלאכי השרת".

(107) כלשון הכתוב (משלי יג, כה) "צדיק אוכל לשובע נפשו".

בה פסולת, וכאכילת שבת שאין בה פרש כלל (תו"א ד"ה יגלה לן וד"ה ויאמר משה אכלוהו¹⁰⁸).

וזוהו שנרמז שהכיוור נעשה ממראות הצובאות¹⁰⁹:

ובהקדמה — שבכלל הנשמה והגוף, חומר וצורה, נמשלו לזכר ונקבה¹¹⁰. ובפרט, כלל התאות נרמזו בתאות המשגל.

והראו, שבמשכן, בד' אמות של הקב"ה, הנה לא רק שזה גופא קדוש (יעויין תו"א מגלת אסתר ד"ה ומרדכי¹¹¹), אלא אדרבה — שעל ידו רחצו מאויר העולם.

יא. וכמו כן הי' בחצר המשכן מזבח העולה, שבו היו מקריבין הקרבנות — שחיטה וזריקת החלב והדם:

ענין השחיטה בעבודת האדם הוא — שחיטת נפש הבהמית. ובפרטיות יותר — שור כבש או עז, שהם ג' מדריגות בנפש הבהמית (עיין קונטרס התפלה — ביאורם של ג' מדריגות אלו¹¹²). וענין השחיטה הוא — "אין ושחט אלא ומשך" (חולין ל, ב), משיכת והעלאת נפש הבהמית מרשות הרבים לרשות היחיד דיחידו של עולם¹¹³.

108) ושם: "וזוהו ענין צדיק אוכל לשובע נפשו .. הוא חיות הנפש הבאה מלמעלה .. האכילה שבשבת היא המשכה מלמעלה לשובע נפשו מחמת המאכל כמו שהוא בשרשו למעלה קודם שנפל בשבה"כ שאין בו בירור, וכמ"ש בזהו פרש שבתכם לא קאמר .. אין בו פסולת כלל" (חיי שרה טו, ג-ד). (אכילה) של שבת צדיק אוכל לשובע נפשו .. וקראת לשבת עונג .. ואין נמשך בו פסולת כלל וא"צ בירור" (בשלח סה, סע"ב ואילך).

109) כמ"ש (ויקהל לח, ח) "ויעש את הכיוור גו' במראות הצובאות", "בנות ישראל היו בידן מראות שרואות בהן כשהן מתקשטות, ואף אותן לא עכבו מלהביא לנדבת המשכן, והי' משה מואס בהן מפני שעשויים ליצר הרע, א"ל הקב"ה קבל, כי אלו חביבין עלי מן הכל, שעל ידם העמידו הנשים צבאות רבות במצרים .. היו הולכות .. ונוטלות המראות וכל אחת רואה עצמה עם בעלה במראה .. ומתוך כך מביאות לבעליהן לידי תאוה וכו'" (פרש"י).

110) ראה זח"א עח, סע"ב ואילך (בס"ת). קכב, סע"ב ואילך (במהנ"ע). קפא, ב. סה"מ תרנ"ג ע' רלה. וש"נ.

111) ושם (צב, סע"ד) — בענין הזיווג שצ"ל "כאילו כפאו שד": "ולא כמו שמדמין העולם שזהו דבר מאוס מפני שצריך טבילה אח"ז, לא כן, כי הוא דבר גדול, וגם למעלה הוא דבר גדול".

112) ושם (פ"ח): "עו הוא עו שבכהמות בבחי' תקיפות וחזק ביותר שאינו ניזון ממקומו כלל משום דבר, ואינו בבחי' התפעלות כלל ואינו ניכר בו שום תנועת עזות ותוקף, כ"א עומד קיים במקומו בלי שום הזזה בעצמו, וניכר רק כשנוגעים בו לפעול בו איזה דבר, אז ניכר תוקפו וחזקו שאינו מתפעל משום דבר כלל כו'. ושור הוא שור נגח שמראה תוקפו וחזקו לנגח ולבעוט כו' .. וכשב טבעו רך ובקל לכפותו ולהפכו כו'".

113) ראה תניא ספ"ג. וראה גם לקו"ש ח"ט ע' 206. וש"נ.

וענין זריקת הדם והחלב ע"ג המזבח — שהחמימות (דם) והתענוג (חלב) יהיו רק לד' (עיינן תו"א ד"ה בכ"ה בכסלו ובאוה"ת שם¹¹⁴).

ולזה צריך ב' תנאים הפכיים, שמרומזים בב' הענינים ההפכיים ד"נחשת" ו"אדמה" שהיו במזבח העולה — כי:

מזבח העולה הי' מנחשת מבחוץ¹¹⁵ — שמורה על מצח נחושה¹¹⁶, וענינו בעבודת האדם להיות חזק בעבודת ה', קשה עורף למעליותא¹¹⁷, אל יבוש מפני המלעיגים¹¹⁸, וכה"ג; אבל, תוכו הי' מלא אדמה¹¹⁹, כי המזבח הי' "נבוב לוחות", "לוחות עצי שטים מכל צד והחלל באמצע"¹²⁰, וחלל זה היו ממלאים אדמה — שענינו בעבודת האדם הוא "ונפשי כעפר"¹²¹.

יב. אח"כ (אחרי חצר המשכן) — אוהל מועד, ובו שולחן מנורה ומזבח הזהב:

כלי אוהל מועד יש לומר שענינם הוא מוחין. ובפרטיות: שולחן — בינה¹²², ולכן שולחן בצפון¹²³. מנורה — בדרום¹²³ — אור, חכמה¹²⁴. ומזבח הזהב — שלא הקריבו עליו אלא קטורת¹²⁵ — דעת

114) בתו"א שם (כט, ג): "כמו שדם התמיד היו מקריבים מנפש הבהמה ממש, כך התפלה במקום קרבנות היא בעליות והתכללות נפש הבהמית שבאדם .. בחי' רשפי אש והתלהבות בתשוקה וצמאון .. שהדם הוא הנפש .. משכנו בלב ששם יסוד האש והחום הטבעי .. ושם הוא משכן התשוקה וצמאון האלקי כו'". וכ"ה באוה"ת — לשון התו"א עם הגהות (רפה, ב). ומוסיף שם: "דם התמיד הוא בירור חלל השמאלי שבלב שהוא מלא דם וכו'". ובתו"א שם, ד: "החלב הוא בחי' התענוג, כמו שאנו רואים שמי שהוא בעל תענוג יש לו רבוי חלב, והיינו להיות כל חלב להוי', שיתענג על ה' וכו'".

115) כמ"ש (תרומה כז, ב) "וצפית אותו נחשת".
 116) ראה גם פרש"י שם: "לכפר על עזות מצח, שנאמר (ישעי' מח, ד) ומצחך נחושה".
 117) ראה שמו"ר ספמ"ב. תו"א מג"א (בהוספות) קכג, ב. ובכ"מ.
 118) ראה טור ושו"ע אדה"ז או"ח בתחילתו.
 119) כמ"ש (יתרו כ, כא) "מזבח אדמה תעשה לי", "שהי' ממלא את חלל מזבח הנחשת אדמה" (פרש"י).

120) תרומה כז, ח ובפרש"י.
 121) ראה תו"א ויצא כג, ב. מקץ לא, ג. ובכ"מ.
 122) ראה לקו"ת עקב טז, ג.
 123) יומא כא, סע"ב. וש"נ.
 124) ראה בהנסמן בלקו"ש חל"ד ע' 15 הערה 42.
 125) תצוה ל, ט.

או כתר (ולכן קטורת מעשרת — יומא כו, א¹²⁶ — כי העשיר דא עמודא דאמצעייתא¹²⁷, שהוא דוקא עולה בפנימיות הכתר¹²⁸, למעלה מהגבלות). ולכן המזבח בין השולחן והמנורה, כיון שדעת או כתר, הם בקו האמצעי, בין קו השמאל, בינה (שולחן) לקו הימין, חכמה (מנורה).

ובכלל ענינו של אוהל מועד הוא מוחין, שזהו עיקר נפש האלקית, משא"כ נפש הבהמית (שהקרבנה ע"ג מזבח העולה שבחצר) — עיקרה מדות¹²⁹.

יג. ואח"כ (אחרי אוהל מועד) — קדש הקדשים:

מדת קדש הקדשים היתה י' (אורך) על י' (רוחב) על י' (גובה), שמורה על הענין ד"יחידה ליחדך"¹³⁰ באורך רוחב עומק. וסך הכל הוא אלף במעוקב¹³¹ אַלְף וְאַלְף כְּלָלֹת הַכֹּל¹³².

ושם (בקדש הקדשים) היו ארון כפורת וכרובים, כי:

אי אפשר לבוא לכל זה (להיות "יחידה ליחדך" באורך רוחב ועומק) כי אם ע"י התורה, שזהו ענינו של הארון,

ובתורה גופא — באים לזה ע"י פנימיות התורה דוקא, שנקראת עץ החיים¹³³, משא"כ בגליא דתורה, שאפשר להיות מעמד ומצב ד"לא זכה נעשית לו כו" (יומא עב, ב). וזהו ענין הלוחות שבארון, שמורה על פנימיות התורה, עץ החיים, ללא שייכות למצב הפכי, וכמו שבלוחות שבארון לא הי' בהם אחוריים כי אם פנים¹³⁴.

וע"י פנימיות התורה נראה ענין זה גם בגליא דתורה (כמבואר בקונטרס עץ החיים באריכות¹³⁵) — כי ספר תורה שמורה על גליא

(126) ושם (במשנה): "חדשים לקטורת". ובגמרא שם: "מעולם לא שנה אדם בה .. מפני שמעשרת".

(127) ראה זח"ב קפז, ב (ברע"מ).

(128) המשך תער"ב ח"א ס"ע רכ ואילך. סה"מ תש"ז ע' 152. ועוד.

(129) ראה "מ"מ הגהות והערות קצרות לסש"ב" פ"ט (ע' עז), ובהנסמן שם בהערה 20.

(130) נוסח הושענות דיום ג' דחג הסוכות.

(131) כי, י' אורך, כפול י' רוחב, כפול י' עומק (גובה) — עולה אלף.

(132) ראה ספר הערכים חב"ד מערכת אותיות התורה אות אל"ף ע' פט ואילך, ע' צו, ע' קח, ובהנסמן שם.

(133) כנ"ל ס"ח — מאגה"ק סכ"ו והקדמת ביאורה"ז.

(134) ראה תניא קר"א קסא, א. לקו"ת במדבר יח, ג. ובכ"מ.

(135) פי"א ואילך.

דתורה (בניגוד ללוחות שמורה על פנימיות התורה) ג"כ מונח בארון (ב"ב יד, א), שבזה נרמזת הפעולה דפנימיות התורה (לוחות) בגליא דתורה (ספר-תורה).

ולכל זה צריך סייעתא דשמיא — כי:

ענין התורה (ובפרט פנימיות התורה) אינו ענין שכלי, ורק שנתלבש בשכל.

ולכן אמרו רז"ל אדוד — "וד' עמו"¹³⁶, שזהו"ע הסייעתא דשמיא בתורה, ולכן דוקא הלכה כמותו (סנהדרין צג, ב), וכן אמרו שהלכה כבית הלל מפני שנוחין ועלובין (עירובין יג, ב), אף שבית שמאי מחדדי טפי (יבמות יד, א), כי כדי להיות הלכה כמותו הוא ע"י ענין שלמעלה מהשכל דוקא, משא"כ בבנינה (שכל), הרי "אלו ואלו דברי אלקים חיים" (137).

וזהו כפורת המקיף על הארון לוחות וס"ת — שמורה על הסייעתא דשמיא שבתורה.

וממנו (מהארון והכפורת שעליו) יוצאים הכרובים, שענינם יחוד קב"ה וישראל¹³⁸ — שבזה מרומז שע"י התורה עולים ישראל לשרשם בהקב"ה שלמעלה גם מהתורה, עד שסוככים על הכפרת והארון.

יד. וזהו תוכן וסדר הכניסה במשכן בעבודת האדם:

בבוא האדם מהשוק ועסקיו — הרי כל מה שעשה בעסקיו בשוק אינו צריך להיות אלא כמו דבר הנדבק מבחוץ שיכול לשטפו ולרחצו ע"י מי התשובה, שזהו"ע רחיצת ידיו ורגליו במי הכיור, וכדאיתא בתרגום יונתן עה"פ (פקודי מ' ז) "ונתת את הכיור גו' ונתת שם מים", "ותתן תמן מוי מטול חוביאי דהדרין בתיובתא ושדיין עקמימותהון הי כמיא" (יעויין ג"כ תו"א נח ד"ה מים רבים¹³⁹).

(136) שמואל-א טז, יח.

(137) עירובין שם. וש"נ. וראה אוה"ת יתרו ע' תתצ ואילך. ד"ה וידבר אלקים תרכ"ז. המשך תרס"ו ע' תלא ואילך. ועוד.

(138) ראה ב"ב צט, א. תו"א פ' תרומה (עט, ג ואילך).

(139) ושם (ח, סע"ג ואילך) — בהמשך לזה ש"המבול בא לטהר את הארץ.. שהוא בחי' מים בכדי לטהר את הטמאים שהוא כדוגמת המקוה מ' סאה שהיא מטהרת את הטמא וכו": "ייגיעות וטרדות הפרנסה לעסוק בעניני עוה"ז הגשמי.. נק' מי נח.. לפי שע"י בחי' מים רבים הנ"ל מתעלית הנשמה למדרגה היותר גבוה מקודם התלבשותה.. לפי שהוא יתרון האור מתוך החושך דוקא.. בחי' תשובה שהוא בחילא יתיר שבאה דוקא מתוך החושך שהי' עוסק רק בענינים גשמיים והבלי עולם כו".

ואח"כ היא ההקרבה על מזבח העולה — שמורה שהעסק בשוק הי' בלא לב ולב, כי הדם והחלב אינו שייך אלא לד'.

ואח"כ עבודת הביורורים — שאפשר להיות בב' אופנים: (א) בעל עסק, שמרומז בשולחן. (ב) יושב אהל, שמרומז במנורה¹⁴⁰.

ומזבח הזהב באמצע: מזבח הזהב שלא הקריבו עליו אלא קטורת, מורה על התפלה, כמ"ש¹⁴¹ "תכון תפלתי קטרת לפניך", וקטורת מלשון "חד קטירא"¹⁴² (קשר וחיבור), וגם תפלה ענינה חיבור¹⁴³. וזהו שמזבח הזהב הוא באמצע (בין השולחן ומנורה), משוך כלפי חוץ, לפני השולחן והמנורה — להורות שענין התפלה הוא הקדמה לב' האופנים שבעבודת הביורורים (בעל עסק ויושב אהל, שמרומזים בשולחן ומנורה), וכנ"ל (ס"ה) שאסור לאכול קודם התפלה, ואמר אבא בנימין שתהא תפלתי סמוך למטתי ואח"כ תורתו (ברכות ה, ב — עיי"ש ברש"י ותוס' ובלקו"ת ברכה צו, ב¹⁴⁴), היינו, שהתפלה (מזבח הזהב) קודמת לאכילה (שולחן) ולתורה (מנורה).

ותכלית הכל — "אליך ד' נפשי אשא"¹⁴⁵, יחוד קוב"ה ושכינתו (סש"ב פמ"א באריכות¹⁴⁶), היחוד בשרשו, שזהו ע"י פנימיות התורה — ענינו של קדש הקדשים שבו הארון והלוחות כנ"ל (סי"ג).

140 ראה ב"ב כה, ב: "הרוצה שיחכים ידרים ושיעשיר יצפין, וסימניך שולחן בצפון ומנורה בדרום".

141 תהלים קמא, ב. וראה אוה"ת ויקהל ע' ב'רא ואילך.

142 זח"ג רפח, א.

143 ראה תו"א תרומה עט, סע"ד. ובכ"מ.

144 בלקו"ת שם: "ועפ"ז יובן ג"כ מה שאמר אבא בנימין על תפלתי שתהא סמוכה למטתי, ומבואר בפרש"י שגם ללמוד לא רצה קודם התפלה אלא להתפלל תיכף ("כל ימי נזרתו שלא לעשות מלאכה ושלא לעסוק בתורה כשעמדתי ממטתי עד שאקרא ק"ש ואתפלל"), ובתוס' .. ולא ידעתי מנא לי' דאסור בלימוד קודם. אבל באמת אין זה משום איסור, אלא שמעלת העסק בתורה שאחר התפלה הוא גבוה יותר מתורה שקודם התפלה וכו'".

145 תהלים כה, א.

146 ושם (נז, ב ואילך): "יתכוין ליחד ולדבקה בו ית' מקור נפשו האלקית ומקור נפשות כל ישראל .. להמשיך אורו ית' על מקור נפשו ונפשות כל ישראל לייחדן .. וזהו פי' לשם יחוד קב"ה ושכינתו בשם כל ישראל". וממשיך לבאר, ש"בזה חפץ כל אדם מישראל .. מאהבה הטבעית .. לדבקה בה' ולא ליפרד .. מיחודו ואחדותו ית' בשום אופן אפי' במסירת נפש ממש .. כמו בצאתה מן הגוף .. שאינה מהרהרת בצרכי הגוף אלא מחשבתה מיוחדת ומלובשת באותיות התורה והתפלה שהן דבר ה' ומחשבתו ית' והיו לאחדים ממש .. וכמ"ש אליך ה' נפשי אשא, והיינו ע"י התקשרות מחשבתי במחשבתך ודיבורי בדיבורך באותיות התורה והתפלה כו'".